

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

J M Ě N Ě M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Bohumíra Žídka a soudkyň JUDr. Jany Palkovské a JUDr. Zuzany Ihnátové v právní věci žalobce [REDACTED], nar. [REDACTED], bytem [REDACTED], zastoupeného Mgr. Tomášem Pavlíkem, advokátem se sídlem v Novém Jičíně, K Nemocnici 166/14, proti žalované **České republice – Ministerstvu spravedlnosti ČR**, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 16, v řízení jednajícím Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem v Praze 2, Rašínovo nábřeží 390/42, **o zaplacení nemajetkové újmy ve výši 265.000 Kč**, k odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 19. 4. 2017, č. j. 7 C 225/2015-85,

t a k t o :

I. Rozsudek okresního soudu ve výroku I. se **potvrzuje**.

II. Rozsudek okresního soudu se ve výroku III. **mění** takto:

Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 24.684 Kč advokátu Mgr. Tomáši Pavlíkovi ve lhůtě do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 9.289 Kč advokátu Mgr. Tomáši Pavlíkovi ve lhůtě do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem okresní soud uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 55.000 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (výrok I.), zamítl žalobu ohledně povinnosti žalované zaplatit žalobci částku 210.000 Kč (výrok II.), a současně zavázal žalovanou zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 35.574 Kč k rukám Mgr. Tomáše Pavlíka, advokáta se sídlem Nový Jičín, K Nemocnici 14, do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (výrok III.).

Rozsudek ve výrocích I. a III. napadla včasným odvoláním žalovaná a domáhala se jeho změny v tom smyslu, aby byla zamítnuta žaloba v části, v níž by žalovaná byla povinna zaplatit žalobci částku 55.000 Kč a dále výrok o nákladech řízení. Žalovaná namítala, že okresní soud při vyčíslení výše zadostiučinění v částce 90.000, tj. 30.000 Kč za jeden rok trestního stíhání žalobce, vyšel z porovnání souzené věci s věcí vedenou u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 232/2010, a dále přihlédl k nepravomocnému rozhodnutí vydanému Okresním soudem v Novém Jičíně ve věci pod sp. zn. 12 C 225/2015. Podle názoru žalované lze komparaci provést pouze s věcí pravomocně ukončenou, tedy nikoliv s věcí pod sp. zn. 12 C 225/2015 vedenou u Okresního soudu v Novém Jičíně. Jde-li o věc vedenou u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 232/2010, soud dovodil, že poškozenému mělo být přiznáno správně 30.000 Kč za jeden rok trestního stíhání, přičemž dospěl k závěru, že při porovnání následků, které mělo trestní stíhání do osobnostní sféry poškozeného v projednávané věci, je možno konstatovat, že se jedná o následky obdobné, které byly zjištěny v případě poškozeného starosty obce. Dále, že žalobce byl sice ohrožen vyšší trestní sazbou, nicméně soud zohlednil i okolnosti, které vedly k zahájení trestního stíhání žalobce a důvody, pro které došlo ke zproštění obžaloby. S porovnávaným případem se předmětná věc shoduje, pouze pokud jde o délku trestního stíhání. Žalobci sice v posuzované věci hrozila sazba v rozmezí 3-10 let, v porovnávané věci se jednalo o sazbu do tří let odnětí svobody, nicméně žalobci nehrozilo uložení nepodmíněného trestu v trvání déle než tři roky po celou dobu trestního řízení, ale pouze do vyhlášení rozsudku dne 28. 1. 2014. Soud I. stupně v napadeném rozsudku dále uvedl, že žalobce byl stíhán společně s dalšími dvanácti bývalými zastupiteli obce, čímž byl vystaven menšímu tlaku a pozornosti, než by tomu tak bylo v případě, byl-li by stíhán sám. Subjektivní hledisko dle žalované nebylo dostatečným způsobem porovnáno v předmětné věci se srovnávaným spisem 15 C 232/2010. Srovnání s nepravomocným rozsudkem Okresního soudu v Novém Jičíně ve věci sp. zn. 12 C 225/2015 pak dle žalované není možné. Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že soud I. stupně ve věci dovodil, že v rozhodném období se žalobcova obava z následků spočívajících v povinnosti nahradit vzniklou škodu nepochybně znásobila, neboť poškozená obec se do trestního řízení připojila se

svým nárokem na náhradu škodu. Zde žalovaná poukazuje jednak na to, že nelze vázat obavy z případné náhrady škody obci pouze a jenom s trestním stíháním, když takový nárok bylo samozřejmě možno uplatnit v rámci civilního řízení, takže žalobcova existenční obava by zde mohla existovat, i kdyby trestní stíhání neprobíhalo. Žalovaná poukazuje na to, že žalobce byl stíhán společně s dalšími dvanácti bývalými zastupiteli obce, kteří taktéž nedostali svým povinnostem, které jim vyplývaly z titulu funkce zastupitele obce, a to nakládat s obecním majetkem účelně a hospodárně, tedy s péčí řádného hospodáře, takže žalobcova obava z následků spočívajících v povinnosti nahradit vzniklou škodu by mohla a měla být rozložena mezi skupinu ostatních spoluobviněných. Z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, na kolik byla tato skutečnost zohledněna jako odlišnost od porovnávaných případů. Zhoršení zdravotního stavu žalobce způsobeného trestním stíháním dle žalované v řízení nebylo prokázáno ani žádný fatální zásah do pracovního života žalobce. K okolnosti zásahu do osobnostní sféry žalobce medializací žalovaná uvedla, že v porovnávaném případě došlo k medializaci též v televizním pořadu. V posuzované věci na rozdíl od porovnávaného případu média poskytla informaci o zproštění obžaloby žalobce, přičemž pouze v souvislosti s touto informací bylo zmíněno jméno žalobce. Medializace případu byla prostým důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení. Nelze státu přičítat k tíži, že byl princip presumpce nevinny narušen sdělovacími prostředky. Žalovaná dále uvedla, že soud zohledňoval rovněž důvody vedoucí k závěru o podílu poškozeného na tom, že proti němu bylo trestní stíhání zastaveno se zohledněním důvodů, pro které k zastavení trestního stíhání nebo zproštění obžaloby došlo. Žalovaný se dopustil jednání, pro které byl následně trestně stíhán, což představuje důležitou okolnost pro stanovení formy a případné výše odškodnění nemajetkové újmy. Trestní stíhání vůči němu tedy nebylo zahájeno bezdůvodně. Vznik tvrzené nemajetkové újmy byl primárně způsobem zaviněním žalobce, které, jak uzavřel Krajský soud v Ostravě v rozsudku, lze dovozovat z určité lehkomyšlnosti při stanovení ceny pozemku při jejich převodu na soukromé subjekty. Žalovaná dále polemizovala se závěrem, že se žalobce přestal zúčastňovat společenských akcí a veřejného života, neboť takovýto skutkový závěr nelze ze skutkových zjištění učinit. Dle názoru žalované v řízení nebylo prokázáno, že by trestní stíhání žalobce mělo kromě obecného negativního zásahu do jeho života další zásadní dopad.

Žalovaný ve vyjádření k odvolání navrhol potvrzení rozsudku okresního soudu jako věcně správného. Žalobce sice měl jinou představu o výši zadostiučinění, ale rozhodnutí okresního soudu respektuje. K odvolacím námitkám žalované uvedl, že obava žalobce o uložení trestu v rámci trestního řízení neskončila vyhlášením rozsudku v lednu 2014, neboť státní zástupce si po jeho vyhlášení ponechal lhůtu k odvolání a tato lhůta mu doběhla až v měsíci červnu 2014. Pod hrozbou vysokého nepodmíněného trestu byl po dobu 2,5 roku ze tří. Žalobce byl ohrožen trestní sazbou v trvání tří až deseti let, kdy podmíněně lze odložit pouze uložený trest, toliko při výměře tří let, tedy na samé spodní hranici trestní sazby. Významným faktorem zde byla výše škody, kdy žalobci bylo přisuzováno způsobení škody ve výši cca 8.000.000 Kč. Nemohl se proto domnívat, že je vyloučeno uložení nepodmíněného trestu, nebo že je na to velice malá šance. Není tak rozhodující, že spolu s žalobcem byli obviněni další členové zastupitelstva, a to jednak ve vztahu k hrozícímu trestu

i potencionálně náhradě škody s ohledem na solidární odpovědnost více obžalovaných. Žalobce se nedopustil úmyslného jednání ve snaze nechat se trestně stíhat, byl zproštěn proto, že jeho jednání nebylo trestným činem, a to na základě skutečností, které byly známy od samého počátku trestního stíhání již z doby prověřování. Navíc mu bylo v trestním řízení přisuzováno porušování povinností, ke kterým jako zastupitel nebyl povinován, a to za nesprávně vyvěšený záměr obce prodat pozemky. Žalobce tak má za to, že rozsudek soudu I. stupně je zákonný, řádně odůvodněn a navrhol jeho potvrzení.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek okresního soudu a řízení předcházející jeho vydání v části napadené odvoláním, tj. ve výrocích I. a III. a dospěl k závěru, že ve vztahu k výroku I. odvolání není důvodné. Výrok II. nebyl napaden odvoláním a samostatně nabyl právní moci.

Žalobce se podanou žalobou doručenou okresnímu soudu dne 15. 7. 2015 domáhal po žalované zaplacení nemajetkové újmy ve výši 300.000 Kč z důvodu, že vůči žalobci bylo zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) trestního zákona a trestného činu porušování povinností při správě cizího majetku dle § 255 odst. 1 a 3 trestního zákona, kterého se měl dopustit v roce 2006 svým hlasováním jako zastupitel obce Hladké Životice při prodeji obecních pozemků. Ve věci rozhodl Okresní soud v Novém Jičíně rozsudkem ze dne 28. 1. 2014, č. j. 4 T 108/2012-2686, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání uvedených trestných činů. K odvolání žalobce Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 16. 1. 2015, č. j. 7 To 214/2014-2869 žalobce obžaloby zprostil podle § 226 písm. b) trestního řádu, přičemž rozsudek nabyl právní moci 16. 1. 2015. V důsledku trestního stíhání, byl žalobce ohrožen trestní sazbou s horní hranicí až deset let, dále mu hrozilo společně s ostatními spoluobviněnými, že bude muset hradit škodu převyšující částku 8.000.000 Kč. Po celou dobu trvání trestního stíhání od 9. 1. 2012 do 16. 1. 2015 byl vystaven duševním útrapám spočívajícím v prožívaném negativním stresu, obavám a strachu z výsledku trestního stíhání s ohledem na hrozbu trestu odnětí svobody a povinnosti náhrady škody. Trpěl nespavostí, úzkostí, nesoustředěností, strachem o budoucnost svou a své rodiny, v důsledku toho došlo ke zhoršení vztahů v rodině, zhoršil se jeho zdravotní stav, v důsledku medializace bylo zasaženo právo žalobce na dobré jméno, čest a soukromí, když byl osobou, která vedla řádný život, nebyla trestána ani pro přestupek. S ohledem na malou obec, ve které bydlí, se stal terčem pohrdání, pomluv apod.

Po přerušení řízení okresním soudem do doby rozhodnutí žalované o žádosti žalobce a poté, kdy žalovaná přípisem ze dne 20. 4. 2016 sdělila, že žalobci přiznala přiměřené zadostiučinění nemajetkové újmy v částce 30.000 Kč a tato částka byla žalobci uhrazena, vzal žalobce žalobu částečně zpět a řízení bylo usnesením okresního soudu ze dne 10. 6. 2016 ohledně částky 35.000 Kč zastaveno. Předmětem řízení zůstala částka 265.000 Kč.

Okresní soud ve věci provedl dokazování v potřebném rozsahu, důkazy hodnotil ve smyslu § 132 o. s. ř. jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech

a učinil z nich odpovídající skutková zjištění, na která odvolací soud odkazuje. Zejména pak na závěr o skutkovém stavu obsažený v odůvodnění napadeného rozsudku na stranách 10 a 11. Zcela správná je rovněž aplikace právních norem použitá na zjištěný skutkový stav.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci, rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen OdpŠk) stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 5 písm. a) OdpŠk stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním.

Podle § 7 odst. 1 OdpŠk právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 8 odst. 1 OdpŠk nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 31a odst. 1 OdpŠk bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

Podle § 31a odst. 2 OdpŠk zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlídně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Peněžní zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, se poskytuje podle shora citovaného § 31a odst. 2. Citované ustanovení zákona je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a která tak ponechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého předem neomezeného okruhu okolností (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 ze dne 27. 6. 2012). Nejvyšší soud ČR v citovaném rozhodnutí stanovil kritéria, kterými je třeba nárok na náhradu imateriální újmy v každém jednotlivém případě poměřovat. Hodnotí se tak přiměřenost zadostiučinění s přihlédnutím k

- 1) povaze trestní věci,
- 2) délce trestního řízení a

3) následkům způsobeným trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného. Vedle tohoto je nutno hodnotit i okolnosti, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Obecně pak platí, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 1747/2014 a sp. zn. 30 Cdo 2256/2011). Uvedená kritéria vyhodnotil okresní soud zcela správně a odvolací soud v tomto směru odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku. V prvé řadě se správně zabýval povahou trestní věci a v této souvislosti vyhodnocoval závažnost trestného činu kladeného žalobci za vinu, kdy žalobci hrozil trest odnětí svobody od tří do deseti let a náhrada škody přesahující 8.000.000 Kč. Zásah do osobnostní sféry žalobce trval od 9. 1. 2012 do 16. 1. 2015, kdy byl vydán zprošťující rozsudek. Intenzivní obavu z uložení vysokého trestu žalobce prožíval nikoliv, jak uvedl okresní soud do vyhlášení rozsudku soudem I. stupně 28. 1. 2014, ale až do června 2014, kdy státní zástupce v rámci lhůty k odvolání, kterou si ponechal, odvolání vůči žalobci nepodal. Okresní soud vyhodnocoval rovněž kritérium dopadu trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce, který byl stíhán jako zastupitel, tedy osoba veřejně činná. Trestní stíhání bylo široce medializováno, tvář žalobce byla rozeznatelná na fotografiích ze soudní síně. Byl stíhán společně s dalšími zastupiteli obce. Okresní soud dovodil rovněž významný dopad do rodinného a soukromého života žalobce, který prožíval značný stres, trpěl nespavostí, byl nervózní, podrážděný, docházelo k hádkám mezi žalobcem a jeho manželkou i narušení vztahů uvnitř rodiny. Žalobce trpěl důvodnými existenčními obavami z budoucnosti i v souvislosti s případnou náhradou mnohamilionové škody. Trestní stíhání negativně ovlivnilo i širší pohled veřejnosti na jeho osobu, kdy do jeho stíhání požíval dobré pověsti. Žalobce dále měl obavy, že přijde o zbrojní průkaz a nebude se moci věnovat svému koníčku a to myslivosti.

V souladu s judikaturou Nejvyššího soudu se okresní soud zabýval rovněž porovnáním posuzované věci s věcmi obdobného charakteru, a to v souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, dle kterého výše zadostiučinění přiznaného podle § 31a odst. 2 OdpŠk na náhradě nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují; významnější odchylka je možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Odvolací soud má za to, že okresní soud použil při porovnávání skutkových okolností posuzovaného případu srovnatelné věci a to rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 232/2010 a jako podstatné rozhodnutí Okresního soudu v Novém Jičíně vedené pod sp. zn. 12 C 225/2015 ve věci poškozeného, který byl spolu s žalobcem jedním ze spoluobviněných zastupitelů obce Hladké Životice. Byly-li ze strany žalované vznášeny námitky, že řízení ve věci 12 C 225/2015 není pravomocně skončeno, tak v době odvolacího řízení již zmiňovaný rozsudek nabyl právní moci, bylo jej proto možné použít jako srovnávaný vzorek a v tomto směru se námitka žalované neuplatní.

V případě prvního srovnávaného řízení vedeného pod sp. zn. 15 C 232/2010 u Obvodního soudu pro Prahu 2 se jednalo o vedení trestního stíhání proti starostovi menší obce pro trestné činy porušování povinností při správě cizího majetku dle

§ 255 odst. 1 trestního zákona, zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona, zkraslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 125 odst. 1 trestního zákona a následně podvodu podle § 250 odst. 1 a 2 trestního zákona, za které hrozil trest odnětí svobody až na tři roky, trestní stíhání trvalo necelé tři roky a skončilo zproštěním obžaloby. Ve srovnání s posuzovanou věcí jde rovněž o stíhání zastupitele menší obce, sice pro jiné trestné činy, nicméně trestní sazba je v dané věci mnohem vyšší v rozmezí tří až deseti let. Trestní stíhání pak trvalo přibližně po stejnou dobu. Srovnatelný je i zásah do osobnostní sféry, neboť v obou případech došlo k široké medializaci, která v případě menší obce, kde se občané znají, na rozdíl od anonymního prostředí většího města, je způsobila intenzivně zasáhnout do osobnostní sféry negativními projevy okolí. Obdobně pak došlo k zásahům do osobního a rodinného života, kdy v obou případech došlo ke změně chování, podrážděnosti, nespavosti, konfliktům v rodině. Ve srovnávané věci bylo přiznáno odškodnění 30.000 Kč za rok trestního stíhání.

Ve srovnávané věci sp. zn. 12 C 225/2015 vedené u Okresního soudu v Novém Jičíně byla kritéria, jde-li o povahu trestní věci včetně okolností, za nichž k nemajetkové újmě došlo a délku trestního řízení stejná vzhledem k tomu, že se jednalo o spoluobviněného zastupitele. Srovnatelné byly i zásahy do osobností sféry a následky způsobené trestním řízením s přihlédnutím k obdobným zájmům poškozených a prostředí malé obce. Rovněž u poškozeného ve srovnávané věci došlo k psychickým problémům spočívajícím v nespavosti, nervozitě, výbušnosti, podrážděnosti, k hádkám s manželkou, trpěl existenčním strachem, obdobně jako žalobce se věnoval myslivosti a měl obavu, že přijde o zbrojní průkaz. V místě bydliště utrpěla jeho pověst, stal se terčem útoků na majetek, kdy mu bylo poškrábáno auto, ucpán výfuk, před jeho domem se na chodníku objevil nápis, že je zloděj. Tomuto poškozenému byla přiznána celkem částka 100.000 Kč. Žalobci v posuzované věci bylo přiznáno 90.000 Kč, když okresní soud shledal menší intenzitu zásahů spočívajících v negativních projevech ze strany občanů obce vůči žalobci, když tento nebyl vystaven poškozování jeho majetku ani nápisu před domem. Snížení o 10.000 Kč oproti srovnávanému případu shledává odvolací soud dostačujícím.

Jako další srovnávaný případ lze uvést věc vedenou u Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. 37 C 294/2015 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě 56 Co 349/2016-120, ve které bylo přiznáno odškodnění přibližně 5.000 Kč za měsíc. Jednalo se o řízení, v němž příslušník Policie ČR požadoval náhradu nemajetkové újmy ve výši téměř 500.000 Kč z důvodu zásahu do jeho osobnostní sféry, především profesního a rodinného života, kdy byl nezákonně trestně stíhán, postaven mimo službu. Dne 18. 3. 2013 mu bylo sděleno podezření ze spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby, trestní řízení skončilo s účinky k 21. 7. 2014 zamítnutím stížnosti státního zástupce proti usnesení soudu o postoupení k projednání a rozhodnutí Policii ČR, kázeňské řízení bylo zastaveno dne 10. 11. 2014. Okresním soudem ve spojení se soudem odvolacím bylo poškozenému policistovi na náhradě nemajetkové újmy přiznáno spolu s odškodněním ze strany žalované dohromady přibližně 105.000 Kč. Policista byl přitom ohrožen nižší trestní sazbou. Lze však dovodit větší zásah do jeho osobnostní

sféry, neboť nechodil do práce, byl postaven mimo službu, trpěl tak zároveň ekonomickou nejistotou, křivdou, úzkostí, čemuž odpovídala výše zadostiučinění v částce vyšší ve srovnání s posuzovanou věcí.

Lze tak uzavřít, že rozhodnutí okresního soudu o přiznání výše nemajetkové újmy nevybočuje při srovnávání s věcmi obdobného charakteru, o nichž bylo obecnými soudy rozhodováno. S ohledem na výše uvedené srovnávané věci neshledal odvolací soud důvod pro změnu rozsudku okresního soudu ani v souvislosti s odvolací námitkou žalované, že přiznané zadostiučinění nelze shledat přiměřené ve srovnání s rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 19 C 6/2012, kde soud řešil zadostiučinění v případě poškození advokáta, který byl ohrožen trestní sazbou v trvání až osm let, přičemž trestní stíhání trvalo devět let a čtyři měsíce, poškozený advokát byl stíhán pro trestný čin dle § 256 odst. 1 písm. a) a písm. c) odst. 4 trestního zákona, tedy o jakési zvýhodňování třetí osoby. Případ byl rovněž medializován, advokát bydlel v menším městě, došlo rovněž k zásahu do jeho profesního života, neboť mu byl pozastaven výkon advokacie. Poškozenému advokátovi bylo přiznáno odškodnění přibližně 22.000 Kč za rok trestního stíhání.

Odvolací soud v tomto směru jako rozhodující pro srovnání považuje téměř identické řízení vedené s druhým zastupitelem pod sp. zn. 12 C 225/2015, jak již výše vyhodnoceno. Odvolací soud neshledává důvodnou další námitku žalované, že stíhání žalobce společně s dalšími zastupiteli obce, kteří rovněž nedostáli svým povinnostem, je kritériem pro snížení přiznaného odškodnění a dále, že by ke snížení přiznaného zadostiučinění měla vést skutečnost, že žalobcova obava z povinnosti nahradit vzniklou škodu by měla být rozložena mezi ostatní spoluobviněné. V této souvislosti odvolací soud uvádí, že z právního předpisu, ani z judikatury Nejvyššího soudu ČR nevyplývá jako další kritérium pro posuzování výše finančního zadostiučinění, jakési sdílení nepříznivých následků trestního řízení je-li na straně obžalovaných v rámci trestního řízení více fyzických osob, což by mělo snižovat individuální nejistotu jednotlivce. Lze v této souvislosti odkázat na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 3694/2011 a stanovisko obchodního kolegia NS ČR Cpjn 206/2010. V trestním stíhání byl každý z obžalovaných vystaven individuální hrozbě výsledků soudního řízení a různých dopadů do osobní a majetkové sféry. Žalobce byl v trestním řízení ohrožen trestní sazbou v rozmezí tří až deseti let odnětí svobody a požadavkem na náhradu škody v rozsahu 8.000.000 Kč, což jsou významné okolnosti, které korespondují se závěrem okresního soudu o přiznané výši zadostiučinění.

Okresní soud učinil skutková zjištění na základě provedeného dokazování a hodnocení důkazů jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech a v tomto smyslu vyhodnotil jako věrohodnou výpověď manželky. Na základě této výpovědi, jakož i výpovědi žalobce dospěl k závěru o příčinné souvislosti mezi ukončením podnikání žalobce a jeho nástupem do pracovního poměru. Nedospěl k závěru, k jakému konkrétnímu zhoršení zdravotního stavu žalobce v souvislosti s trestním stíháním došlo a z rozsudku nevyplývá, že by konkrétní zhoršení zdravotního stavu bylo skutečností kladným způsobem ovlivňující výši přiznaného zadostiučinění.

Odvolací námitky učiněné žalovanou v tomto směru neshledává odvolací soud důvodnými. Námitky žalované, že ve smyslu judikatury Nejvyššího soudu ČR je nutno přihlížet rovněž k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo, a těmito okolnostmi jsou okolnosti, které zahájení trestního stíhání předcházely, jakož i důvody vedoucí k zastavení trestního stíhání nebo zproštění obžaloby a tato okolnost nebyla okresním soudem dostatečně vyhodnocena v kontextu s porovnávanými případy, tak tuto námitku rovněž neshledává odvolací soud důvodnou. Okresní soud tyto okolnosti hodnotil na straně 14 odůvodnění rozsudku a pro určení výše zadostiučinění tak k nim zjevně přihlížel, navíc se jedná o stejné okolnosti jako v již uváděném srovnávaném řízení pod sp. zn. 12 C 225/2015.

S ohledem na výše uvedené důvody, odvolací soud rozsudek okresního soudu ve výroku I. jako věcně správný potvrdil podle § 219 o. s. ř.

Okresní soud o nákladech řízení rozhodl správně podle § 142 odst. 3 o. s. ř., podle něhož, i když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu (srovnej náleží Ústavního soudu I. ÚS 42/16 ze dne 6. 4. 2016).

S ohledem na závěry Nejvyššího soudu ČR obsažené v usnesení sp. zn. 30 Cdo 3378/2013 ze dne 29. 1. 2014 se odměna advokáta za zastupování v řízení, jehož předmětem je náhrada nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup či nezákonné rozhodnutí ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. vypočte z tarifní hodnoty stanovené podle § 9 odst. 4 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb. Odměna z částky 50.000 Kč, která se v této věci považuje za tarifní hodnotu, činí 3.100 Kč za jeden úkon právní služby. Advokát žalobce učinil celkem šest úkonů, které představují převzetí věci, podání žaloby, částečné zpětvzetí žaloby, dále odměnu za dva úkony za účast u jednání dne 2. 11. 2016, neboť jednání trvalo přes dvě hodiny, účast u jednání dne 3. 4. 2017, tj. 6 x 3.100 Kč. Za tytéž úkony advokátu náleží paušální náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 ve výši 300 Kč/1 úkon, tj. 300 x 6, dohromady 20.400 Kč, a jelikož je advokát plátcem DPH, spolu s 21% DPH činí přiznaná náhrada nákladů řízení před soudem I. stupně celkem částku 24.684 Kč. Požadoval-li zástupce žalobce dále odměnu za písemně podaný závěrečný návrh tak odměnu za tento úkon právní služby soud neshledal účelným nákladem, neboť závěrečný návrh mohl být ze strany žalobce přednesen již u nařízeného ústního jednání, nebylo nezbytné jej podávat samostatným podáním. V souladu s ustanovením § 149 odst. 1 o. s. ř. byla žalovaná zavázána zaplatit náklady řízení advokátu žalobce.

Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn ustanovením § 224 odst. 1 a 142 odst. 1 o. s. ř., dle něhož procesně úspěšnému žalobci byly přiznány náklady odvolacího řízení představující odměnu advokáta za dva úkony právní služby spočívající v sepisu vyjádření k odvolání a účasti u jednání, tj. 2 x 3.100 Kč, dále za tytéž úkony dvakrát paušální náhradu hotových výdajů po 300 Kč, dále za čas strávený cestou čtyři půlhodiny po 100 Kč dle § 14 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a náhradu cestovních výdajů vozidlem RZ 9T8 7922 za cestu z Nového Jičína do

Ostravy a zpět při počtu celkem 86 km, průměrné spotřebě 5,6 l benzínu Natural 95, ceny za 1 l pohonných hmot 29,50 Kč a sazbě náhrady za jeden kilometr 3,90 Kč, činí náhrada za ujeté kilometry představuje 335 Kč a za spotřebované pohonné hmoty 142 Kč. Celkem odměna advokáta spolu s paušální náhradou hotových výdajů, cestovným a náhradou ztráty času představuje 7.677 Kč, z této částky byla advokátu přiznána 21% DPH, a celkově přiznané náklady odvolacího řízení tak představují 9.289 Kč. Rovněž tuto částku byla žalovaná zavázána zaplatit podle § 149 odst. 1 o. s. ř. advokátu žalobce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **lze podat** podle § 237 o. s. ř. dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení jeho písemného vyhotovení u Okresního soudu v Novém Jičíně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 24. října 2017

JUDr. Bohumír Žídek, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

████████████████████